

Cranberry's.

Al enkele jaren wilde ik op mijn tuin de Cranberry eens proberen te kweken.

Ik wist dat het op de leemhoudende bodem van onze volkstuin vrij moeilijk zou zijn, maar het is tenslotte de moeite waard om eens te proberen.

Tenslotte lukte het met de Amerikaanse blauwe bes ook. Deze bes wordt ook wel eens de gecultiveerde bosbes genoemd

Deze Amerikaanse blauwe bes staat bij mij al zeker 10 jaar op de tuin. Ze zijn inmiddels zo'n 2 meter hoog en geven, als de vogels er van af willen blijven, een opbrengst van ca 10 kg per plant.

En deze blauwe bes, de Latijnse naam is *Vaccinium corymbosum*, is een plant die thuishoort in de groep van de Ericaceae waarbij b.v. ook de rododendron, Azalea en de heideachtige thuishoren.

Zo gauw een plant in deze plantengroep thuishoort betekend dit ook dat ze heel veel behoefte hebben aan zure grond dus de veengronden. Wil je dus tot een goed resultaat komen op de tuin zul je ze moeten verwennen met turf, echte turf, da's anders dan potgrond of tuinaarde.

Als je voldoet aan deze voorwaarde dan lukt dat zoals je dat bij mij op de tuin ook kunt zien.

Met dat bovenstaande in mijn achterhoofd wilde ik dus ook aan de slag met de Cranberry.

Ook de Cranberry, de latijnse naam is *Vaccinium macrocarpon*, hoort bij de groep van de Ericaceae. Let op de eerste naam. De behandeling in het plantgat en rondom de plant is dus hetzelfde als van de heideachtige. Alleen hebben ze wat meer een hekel aan de drogere gronden omdat de planten niet omhoog groeien maar het imago hebben van een kruipende plant waarin ze dan kunnen wortelen.

Het schijnt dat er heel vroeger een handelsvaartuig is gestrand op de stranden van Terschelling en er daardoor tonnen vol met Cranberry's zijn aangespoeld want van nature komt de plant eigenlijk uit Noord Amerika.

Maar sinds 2010 komt hij ook voor op de Mookse volkstuin "Middelwaert".
Want in de zomer van 2010 waren we een weekje op vakantie in Roelofsarendsveen.

Op de terugweg reden we via Boskoop naar huis.
Boskoop is voor de Nederlandse boomkwekerijwereld het belangrijkste kweek en handelscentrum.

Wij vonden daar een kweker die een partijtje Cranberry's, de Nederlandse naam is Kleine veenbes of Lepeltjeskruid, had staan. We kochten er 5 en stopte ze tussen de vakantie bagage een gingen naar huis.

Nadat alles was uitgepakt reden we naar Harrie, kochten er een baal turf en togen naar de tuin.

Daar maakten we voor iedere plant een ruim plantgat, mengde de vrijkomende grond met een gedeelte van de turf en gebruikte dit mengsel om het plantgat weer te vullen. Hierin werd de Cranberry geplant.

Het restant van de turf werd rondom de planten, in een dun laagje, verdeeld en hierover kwam een laag scherp zand.

Het groei seizoen 2011 bracht niet veel goeds. Soms dacht ik dat het niks zou worden. Van de andere kant dacht ik dat planten, net zoals de mens, moet wennen aan een nieuwe omgeving, dus afwachten. In het groei seizoen van 2012 kwam er, na een heftige snoeibeurt, nieuw schot op de planten. Zie foto links.

Op dit nieuwe schot kwamen zowaar hele kleine elegante witachtige bloemetjes. Begin oktober waren deze bessen zover om geplukt te worden.

De eerste opbrengst was een klein plastic bakje met daarin ca 0,5 kg aan bessen.

Dit beloofd wel wat voor de komende jaren.

Inmiddels zijn we er wel achter dat de smaak van deze bessen wel erg wrang is. Wij hebben er samen met Thayberry wel een lekkere jam van gebrouwen. De bessen bevatten van nature al veel pectine dus gebruikt van geleisuiker is niet nodig. Wij hebben dit wel gedaan om een wat zoetere smaak te krijgen.

Verder schijnt de Cranberry ook super gezond te zijn. Ze bevatten zeer veel mineralen en vette mientjes. Ook blaasontstekingen zijn er effectief mee te behandelen zelfs preventief te gebruiken. Summier gebruik van Cranberry zorgt voor het schoonhouden van de urinewegen.

Althans dat zeggen en schrijven bronnen die het moeten weten. Ikzelf zet er een klein vraagtekentje bij. Waarom ? Omdat wanneer er wat nieuws op de markt komt dit meestal gepromoot wordt als zijnde gezond.